

trinet fremfor den af Regeringen foreslaaede. Dette gælder med Hensyn til Beværtning i sluttede Foreninger. Der var Regeringsforslaget efter min Mening ikke fuldt betraggende, hvorimod det forekommer mig, at den Affattelse, Folketinget har givet denne Del af Paragraffen, er langt mere tilfredsstillende. Dette med Hensyn til Beværtning.

Med Hensyn til Handel med Brændevin, fordrede Loven af 1857 for Landets Bedkommende Bevilling til at handle med Brændevin; i Købstæderne var denne Handelsret anset som indbefattet i den almindelige Ret til Handel, og altsaa havde Købmændene uden særlig Adkomst, blot gennem deres Købmandsborgerstab, Ret til Brændevinshandel, og Detaillisten havde Ret til, naar han forlangte sit Borgerstab, at anmelde, at han tillige ønskede Brændevinshandel. I denne Henseende har Lovforslaget ikke gjort nogen væsentlig Forandring, det har blot forhøjet Afgiften noget. — Smidlertid indtraadte der jo ved Loven af 2den Juli 1870 for Landets Bedkommende en meget indgribende Forandring, idet det ogsaa paa Landet blev tilladt Købmænd og Detaillister at erhverve Næringsadkomst paa Brændevinshandel, og det blev endvidere udtalt, at de saakaldte Forbrugsforeninger, saafremt de ikke dreve Næringsbrug, men desuagtet vilde uddele Brændevin til deres Interessenter, da ogsaa skulde løse dette Næringsbevis paa Brændevinshandel, som koster 200 Kr. Regeringsforslaget har nu her ligesom for Beværtningernes Bedkommende ikke blot beskæftiget sig med Handel med destillerede stærke Drikke, men omfatter ogsaa Handel med Vin og med bayerisk Øl. For Handel med Vin og med Brændevin ere de Regler, Regeringsforslaget giver, de samme. Derimod har Regeringsforslaget af praktiske Hensyn anset det for ugørligt at sætte saa strenge Bestemmelser med Hensyn til Handel med bayerisk Øl, idet man meget mere antog, at der i den Henseende, da dette efterhaanden er gaaet over til at blive en meget stor Forbrugartikel, maatte træffes andre Foranstaltninger, og at derfor Hjemmelen til at sælge bayerisk Øl maatte indbefattes i de almindelige Næringsadkomster.

Det Forslag, som nu er kommet fra det andet Ting, har, som den højtærede Minister allerede har fremhævet, paa adskillige Punkter gjort en aldeles indgribende Forandring i Forslaget, idet Folketinget har forment, at hele denne Sags Udvikling, Begrænsning og Ordning i Stedet for at lægges i det væsentlige i Centraladministrationens Haand efter indhentet Erklæring fra de kommunale Myndigheder, saa godt som ude-

lukkende skulde lægges i disse sidstes Haand. — Det andet Ting har derhos ment, at de samme Regler, som skulde gælde med Hensyn til Beværtningsnæring, ogsaa skulde gælde med Hensyn til Handel med Brændevin, Vin og bayerisk Øl, og har ogsaa fastsat, at der ved Vedtægter, som affattes af de kommunale Bestyrelser, skulde sættes en bestemt Grænse for, hvor mange Brændevinsudsalg og Udskænkingssteder der skulde være i hver Kommune. Forslaget til disse Vedtægter skulde indsendes til Indenrigsministeriet, og paa Grundlag deraf skulde dette bekendtgøre, hvor mange Adkomster der kunde udstedes i Kommunen. — Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Minister gjorde Forslaget nogen Uret, naar han nys udtalte, at Ministeren skulde være bunden af disse Forslag til Vedtægter med Hensyn til, hvor mange Næringer der maatte være. Efter Forhandlingerne i det andet Ting tror jeg meget mere, at Ministeren ikke absolut er bunden til at give saa mange Næringsadkomster, som der er foreslaaet, han kan nedsætte det til et mindre Antal. Jeg erkender dog, at som Forslaget er kommet fra det andet Ting, faar der ikke noget derom.

Medens Regeringsforslaget krævede Bevilling, lægger Forslaget, som det nu foreligger, det i Kommunernes Haand, hvem der skal have disse Adkomster. Praktisk set vil det i alt Fald for en Mennestealder næppe saa stort at sige; thi de bestaaende Næringer skulle respekteres, og der vil næppe komme ret mange til. Jeg tror imidlertid, at det er ganske forfærdigt at blande de kommunale Myndigheder ind i Afgørelsen af den Slags Spørgsmaal, ikke fordi jeg paa nogen Maade tvivler om, at de med god Vilje ville gaa til dette Arbejde; men det er min Overbevisning, at de ikke ville være i Stand til at magte denne Opgave. De ville, naar det Spørgsmaal skal afgøres, hvor mange Beværtninger der skal være i en Kommune, komme under et Pres af de mange Aspiranter til den Slags Næringer. Tillige vil Hensynet til, at der paa enhver Beværtning er lagt en meget betydelig Afgift, som flyder ind i Kommunens Kasse, være et Hensyn, der kan gøre en Kommunalbestyrelse, et Sogneraad, selv ogsaa et Byraad, svagt over for Anslet om en Indskrænkning i Beværtningernes Antal. — Endnu værre vil det gaa, naar en eller flere af Næringsadkomsterne inden for den fastsatte Grænse skal besættes. Det vil der ikke være muligt for Kommunalbestyrelsen at væge sig mod Anmodninger fra forskellig Side. Er det rimeligt, at den i Reglen kan undlade at tage uberettigede personlige Hensyn? Jeg tror